

Michael Part

*Qatar
Foundation*

LIONEL MESSI

ÚŽASNÝ PŘÍBEH

LIONEL MESSI ÚŽASNÝ PRÍBEH

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke

www.xyz-knihy.cz

www.albatrosmedia.sk

Michael Part

LIONEL MESSI – ÚŽASNÝ PRÍBEH – e-kniha

Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Michael Part
LIONEL MESSI: ÚŽASNÝ PRÍBEH

MICHAEL PART

L I O N E L
M E S S I

ÚŽASNÝ PRÍBEH

Lise a deťom – Liz, Nickovi, Maddy, Emily a Matthewovi

Copyright © 2013 All Rights Reserved to Sole Books,
Beverly Hills CA, USA.

Translation © Miroslav Šatka 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN 978-80-7505-360-2

POĎAKOVANIE

Život Lea Messiho akoby sa zrodil na nebesiach alebo pre filmové plátno. Táto kniha vznikla predovšetkým vďaka Yitzhakovi a Yonatanovi Ginsbergom zo Sole Books. Ich zanievanie pre krásnu hru a obdiv voči Leovi Messimu sa mi zadreli pod kožu. Ich neochvejná a bezpodmienečná láskavosť a podpora môjho úsilia vdýchli tejto knihe život.

Taktiež ďakujem veľmajstrovi Markovi Coxovi, že ma naučil rozmýšľať ako šampión.

PROLÓG

Barcelona, marec 2001

„LET 7767 DO BUENOS AIRES v Argentíne je pripravený na nástup.“

Reproduktor letiska v Barcelone naľakal trinásťročného Lionel Messiho, ktorý sa pevne pritisol k boku svojej matky Celie. Jeho otec Jorge stál z druhej strany. Leo, ako ho takmer všetci volali, mal začať žiť so svojim otcom v Barcelone. Zvyšok rodiny – maminka Celia, starší bratia Matias a Rodrigo a malá sestrička Maria Sol – sa vracali domov do argentínskeho Rosaria. Leo sa mal začleniť do mládežníckej akadémie legendárneho futbalového klubu FC Barcelona.

Tí, ktorí klub nadovšetko milovali, ho prezývali Barça. Dnes sa rodina Lea Messiho lúčila na veľmi dlhý čas.

Rad pasažierov pomaly nastupoval do lietadla smerujúceho do Argentíny. Celia pobozkala manželža na rozlúčku a pritom zadržovala slzy. Nevedela, či vydrží byť bez svojho najmladšieho syna Lea. V FC Barcelona si o ňom mysleli, že je výnimočný, a ona na neho bola veľmi pyšná. Keby sa tak tohto okamihu dožila jeho babička. U babičky Celie to celé začalo. To ona si ako prvá všimla Leov talent.

Celá ich rodina krásnu hru milovala. Keď Celia pred nástupom do lietadla naposledy stisla svojmu mužovi ruku, spomenula si na futbalový zápas, ktorý navštívili počas medových týždňov. Odvrátila sa od Jorgeho a objala Lea. Oči sa jej zalievali slzami, ktoré už nedokázala zadržiavať. „Neplač, mami,“ povedal Leo.

„Prepáč,“ ospravedlňovala sa. „Som hlúpa.“

„To nie si, mami,“ uistoval ju Leo. „Iba o nás máš starosť.“

Na vyjadrenie z Barçy čakali dosť dlho. Mesiac sa strachovala, že aj tento klub urobí to isté, čo

všetky predtým – na poslednú chvíľu vycúva. Ale vybrali si Lea a ona teraz odlietala naspäť.

„Po sezóne sa vrátíme domov, mami,“ utešoval ju Leo a rukou jej stieral slzy. „Sľubujem.“

Po mesiacoch strávených v Barcelone, keď dúfali v Leov úspech na ihrisku, sa tím konečne rozhodol uvítať nového dorastenca v akadémii. Pre Celiu, Matiasa, Rodriga a dokonca aj pre Mariu Sol to malo horko-sladkú príchuť. Cnelo sa im po Argentíne aj po ich meste Rosario, ale chápali, že je to Leova šanca, ako si splniť sny a venovať sa futbalu profesionálne. Lenže Lea milovali z celého srdca a vedeli, že im bude veľmi chýbať. Veď mal ešte len trinásť.

Jorge s Leom sa vracali do hotela v tichosti. Octavio, vodič, ktorého im poskytla Barça, to vzal skratkou. Leo sedel vedľa Jorgeho a užíval si každú minútu jazdy. Otec argentínskou španielčinou *naliehavo požiadal* vodiča, aby spomalil, a Octavio sa jeho voľbe slov zasmial. Tiež pochádzal z Argentíny a poznal rozdiely medzi argentínskou španielčinou a katalánčinou – to je španielčina, ktorou sa hovorí v Barcelone.

„Povedal som niečo smiešne?“ čudoval sa Jorge.

„Vaše slová majú v katalánčine trochu iný význam. S tým si nerobte starosti, pán Messi. Časom sa to naučíte.“

Centrum Barcelony bolo v porovnaní s Rosariom veľké a krásne a jeho budovy sa týčili vysoko k nebu. Leo sledoval, ako sa medzi nimi mihá obloha, a Jorge zasa pozoroval Lea. Nakoniec Jorge prehovoril: „Už teraz mi chýbajú.“

„Mne tiež,“ zareagoval Leo s očami prilepenými k okolitej scenérii.

„Myslíš, že to zvládneš? Sám v Barcelone?“

„Ja nebudem sám, oci. Budem mať teba a tím.“

Jorge sa spokojne usmial. Taký už bol Leo. Vždy sa nejako pretĺkol. Jorge ho objal a Leo sa k nemu s dôverou primkol a zatvoril oči. Než zaspal, spomínal na svoje rodné mesto a ako sa z neho dostal do Barcelony.

KAPITOLA 1

Prvá lopta a prvé oŕukávanie

ČLENOVIA RODINY MESSIOVCOV sedeli pri starom kuchynskom stole v rodnom Rosariu a viedli vzrušenú debatu. Celia prestrela ich sviatočný látkový obrus. Uprostred stála veľká domáca torta so štyrmi sviečkami. Lionel Messi práve oslavoval štvrté narodeniny, lenže ho nebolo nikde vidieť. Keď na jeho počesť spievali narodeninovú pieseň, hanbil sa a stál schovaný za Matiasom a Rodrigom, svojimi staršími bratmi. Leovi sa všetka tá pozornosť venovaná jeho osobe nepáčila, ale vedel, že ak sa čoskoro neukáže, nedostane tortu ani darčeky. Keď nastal čas sfúknuť sviečky,

pozrel sa Rodrigo dolu na svojho malého bračeka a usmial sa na neho. Potom ukázal dopredu. „No tak, Leo, niečo si želaj,“ povedal.

Leo začal hovoriť, ale Matias mu zakryl ústa. „Nie nahlas, lebo sa ti to nesplní.“ Leo zdvihol pohľad k svojmu staršiemu bratovi a prikývol, potom pevne zavrel oči a nečujne vyslovil želanie. Hýbal pritom perami a Jorge sa pri tom usmieval.

Vtedy vstúpila babička Celia. Keď Leo dohovorel, otvoril oči a celý sa rozžiaril, pretože ju uvidel. Za chrbtom schovávala jeho darček. Najskôr pred seba dala jednu ruku, ale tá bola prázdna. Potom druhú a Leo okamžite spoznal, čo drží. „Toto si si želal, Leo?“ spýtala sa ho.

„Áno!“ vykrikol nadšene, keď mu babička Celia hodila úplne novú futbalovú loptu. Ako to mohla vedieť? Bola dokonalá – veľkosť 5 a mala modré päťuholníky. *Klasická* lopta. Modrá bola Leova obľúbená farba, všetci v rodine to vedeli. Zovrel loptu pod pažou a vyrazil k dverám, aby si s ňou zakopal na ulici, ale Matias ho chytil za golier a pritiahol ho naspäť. „Počkať, tiger! Hrať sa môžeš neskôr. Teraz si dáme tortu.“

Leo sa na veľkého brata pozrel, prikývol a všetci okolo sa zasmiali. Tiež sa zasmial a potom už mama spokojne krájala tortu na veľké štvorce a prvý podala Leovi. „Pre malého oslávenca,“ povedala. Leo si ho vzal a hladne sa doň pustil. Bol sladký a s vanilkou, presne ako to mal rád.

Neskôr sa Matias a Rodrigo vydali von, aby si zahrli s bratrancami. Leo zostal doma. Ponáhľal sa do spálne a schovaný za roletou vykukoval na ulicu, kde bratia s bratrancami hrali pouličný futbal, pri ktorom si kapitáni vyberali hráčov do tímu. *Potrero*, čo je argentínsky výraz pre ulicu, bola horúca a prašná. Leo chlapcov pozorne sledoval, ale príliš sa hanbil ísť medzi nich. Bol oveľa menší ako oni a bolo mu jasné, že kým sa im nebude pliesť pod nohy, nemôžu ho zašliapnuť.

„Choď za nimi, Leo,“ ozval sa hlas od dverí. Leo, ktorý si medzitým ľahol na posteľ, sa bleskovo otočil na chrbát. Do malej izby vstúpila babička Celia.

„Choď von na *potrero* a zahraj si s ostatnými chlapcami, Leo,“ nabádala ho babička. „Nelež tu v izbe. Potrebuješ slnko. Pomôže ti vyrásť.“ S tými slovami ho vzala za zápästie a vytiahla ho na nohy.

„Pod'. Ukáž bratrancom, čo si zač. Ukáž, že si lepší ako tí amatéri,“ povzbudzovala ho.

„A ty budeš môj tréner!“ nadchol sa Leo.

Babička Celia sa zachichotala, Leo schmatol svoju novú modrú loptu, pobožkal ju na tvár a vybehol von. Osamotená Celia si potom v izbe prezerala steny, kam sama pomohla Leovi zavesiť fotografie veľkého argentínskeho futbalového hrdinu Maradonu, jedného z najlepších hráčov všetkých čias. V rodine aj v celej Argentíne bol Maradona kráľom.

Leo sa chrbtom tlačil k stene domu pár metrov od ulice, schovával sa a sledoval svojich bratov a bratrancov, ako po nej behajú, výskajú a pritom dvíhajú toľko prachu, že ťažko vidia na loptu. „Sú takí veľkí,“ pomyslel si nahlas. A ja taký malý. Nedokázal sa prinútiť vystúpiť z tieňa a nechať sa zbadať. Aj tak by si ho do tímu nikto nevybral. Ešte chvíľu sa pozeral a potom vyrazil späť domov.

Lenže vstúpil priamo do cesty Cintii, dievčaťu zo susedstva. Tí dvaja boli prakticky ako dvojčatá – ich matky ich porodili v ten istý rok, mesiac a takmer aj deň. Odjakživa boli najlepšimi kamarátmi. „Všetko najlepšie, Leo. Prečo sa schovávaš?“ pýtala sa mimochodom.

„Ja sa neschovávam,“ bránil sa rýchlo.

„Tak čo robíš tu? Hrá sa tamto,“ ukázala.

„Čo sa tam hrá?“ robil hlúpeho.

Cintiin pohľad klesol k modrej lopte v Leových rukách. „Tá hra, ktorú tvoji bratranci vždy hrajú na ulici. To je nová lopta?“

Ona mi snáď vidí priamo do hlavy, napadlo Leovi. Jasné, že sa schovával. Báľ sa hrať s veľkými chlapcami. Ale jej to vykladať nebude.

Zobrala mu loptu z rúk a začala si ju prezerat'. „Je pekná,“ povedala a podala mu ju späť. „Možno by si s ňou mohol cvičiť.“ Potom sa otočila a odišla. Leo sa za ňou chvíľu pozeral a potom sklopil zrak k novej lopte.

Celia, jeho matka, medzitým v malej kuchyni pripravovala pri príležitosti Leových narodenín jeho obľúbené jedlo. Bol to ich tradičný pokrm odovzdávaný prostredníctvom talianskej vetvy rodiny. Jej vetvy. Rodu Cuccittiniovcov. Išlo o chutné hovädzie podávané so šunkou, mozzarellou a omáčkou marinara. Celia zdvihla ťažkú panvicu nad sporák, aby v nej prehodila kúsky hovädzieho a vaječné rezance s omáčkou, a keď ju postavila naspäť, ozvalo sa BUM. Na okamih sa zarazila. Čo to bolo za zvuk?

BUM. A znova. BUM. Stiahla plameň plynového horáka na minimum a vydala sa k oknu, aby sa pozrela, čo spôsobuje tie dunivé zvuky.

BUM. Pod kuchynským oknom bol Leo a kopal si s novou modrou loptou o stenu domu. BUM. Lavá noha, BUM. Pravá noha, BUM. Keď mu lopta odskočila, spracoval si ju stehnom a bez váhania ju vrátil späť na zem, odkiaľ znova vystrelil proti múru. BUM.

Ten hluk privolal do kuchyne aj babičku Celiu. BUM. Spýtavo pozrela na svoju dcéru a tá jej naznačila, aby sa šla pozrieť z okna.

BUM. Lopta sa odrazila od steny, dopadla Leoovi na prsia, potom k jeho nohám, kde si ju chlapec šikovne ťukol z pravačky na ľavačku a – BUM.

Babička Celia sa obrátila k dcére. „Bojí sa hrať s veľkými chlapcami,“ zašepkala. „Myslí si, že je veľmi malý a že nie je dosť dobrý. Ale ja si myslím, že je na hru s nimi dobrý až moc. Pozri, ako tú loptu ovláda!“

Leova mama sa pozrela späť. BUM.

„On tú loptu miluje. Vedela som to,“ predniesla babička so širokým úsmevom.

BUM.

KAPITOLA 2

Pibe a sen

V TEN VEČER SI LEO SCHOVAL loptu pod deku. Keď mu otec prišiel dať dobrú noc, všimol si veľkú guľu vedľa synovho tela. „Kto je tvoj nový kamarát?“ pýtal sa Lea.

Ten sa zachichotal a nadvihol prikrývku, aby otcovi ukázal úplne novú loptu.

O rok neskôr, keď otec vkročil do synovej izby, už naňho Leo čakal. Modrú loptu mal položenú vedľa seba, celú ošúchanú a poškriabanú od každodenného okopávania v rozbitých uliciach Rosaria.

„Dúfam, že si tú vec umyl, než si si s ňou ľahol do postele,“ hundral naoko Jorge.

„Je úplne čistá, oci,“ zaklamal Leo a rýchlo zmietol blato, ktoré z lopty opadalo, na podlahu.

Otec predstieral, že to nevidí, a sadol si na druhú stranu postele. „Pomodlil si sa?“

„Áno, ocko,“ odpovedal Leo. „Prosil som Boha, aby som bol vysoký.“

Jorge sa na syna pozorne zahľadel. Bolelo ho, keď počul, ako hovorí o svojom malom vzhľade. Cítil sa za to zodpovedný a zúfalo si želal, aby zistili príčinu. „Ja tiež, Leo,“ uisťoval ho, ale potom mu niečo napadlo. „Počul si niekedy ostatných chlapcov hovoriť o *Pibem*?“ položil synovi otázku.

„Myslíš o Chlapcovi?“

„Áno, to slovo znamená chlapec, ale legenda o *Pibem* je viac ako len o slove a jeho význame. Je to chlapec z Argentíny, ktorý sa naučil hrať futbal v uliciach, kde majú nárok na loptu len tí, ktorí si ju dokážu udržať,“ pokračoval Jorge.

„Ako Maradona?“ vypytoval sa Leo.

„Presne ako Maradona,“ súhlasil otec. „Maradona je vlastne taký *Pibe* mojej mladosti.“

„Takže je to legenda o Maradonovi?“ overoval si Leo.

„Nie, synček,“ opravil ho láskyplne. „Je to legenda o tebe.“

Tie slová urobili Leovi veľkú radosť, pretože to bol jeho sen – vyrásť, stať sa profesionálnym hráčom a mať Maradonu za svojho trénera. Usmial sa na otca a zatvoril oči. A zatiaľ čo Jorge ďalej rozvíjal príbeh o Chlapcovi, Leo sa ponoril do najkrajšieho sna svojho života.

Je to nový sen, taký sa Leovi ešte nikdy nespíval. Má v ňom päť rokov. Je v susedstve blízko ich domu na adrese 525 Estado de Israel v Rosariu. Kládie si loptu na zem na prázdnom pozemku za domom, kde hrajú s chlapcami pouličný futbal. Vzápätí si všimne, že v bránke stojí jeho hrdina Diego Maradona v čiernom drese. Maradona je uprostred bránky, ktorá je vyznačená dvoma zabodnutým palicami. Leo je v takom šoku, že vidí Maradonu, že sa zastavuje, ale Diego naňho skríkne: „Nezastavuj, Leo! Vystrel! Toto je tvoj zápas, Pibe!“

Leo si prihráva loptu dopredu, kľučkuje s loptou ako prilepenou k ľavej nohe, predstiera pohyb doprava, ale nakoniec trafi loptu zľava ľavou nohou a tá prelieta Maradonovi nad hlavou pod brvnom a končí v sieti!

Leo vo víťaznom geste zdvíha ruky nad hlavu a pozrie sa na Maradonu. Čaká, že v jeho výraze zbadá smútok, pretože nedokázal strelu vyraziť. Ale Diego sa usmieva.

„To bolo skvelé, Leo! Priam kúzelné! Si náš!“ výska Maradona, zdvíha Lea a vyhadzuje ho do vzduchu. Namiesto, aby padal dole, pokračuje Leo v lete hore k nebu. Pozerá sa na Maradonu, ktorý je menší a menší. Ten ešte raz vykrikuje: „Si ozajstný Pibe!“

Keď to Leo začuje, už sa ničoho nebojí. Volá späť na zem: „Ja som si myslel, že Pibe si ty!“

„To som, Leo! Ale ty si ďalší!“ kričí Maradona cez oblaky. „Ty si ďalší, Leo!“

Leo tomu nemôže uveriť! Dáva sa hore k slnku, stúpa stále vyššie a prelieta cez oblaky. Pláva v nich rovnako, ako keď predstiera, že pláva vo vani, a slnko je také jasné, že ho prebúdza...

Leo ležal na chrbte na posteli a plával v prikrývke, akoby to boli oblaky. Jeho okopaná modrá lopta sa odkotúľala až pod okno na druhej strane izby. Bolo ráno. „To bolo úžasné!“ vykrikol tak nahlas, až sa do izby prihnala mama aj s babičkou.

LIONEL MESSI: ÚŽASNÝ PRÍBEH

„Čo bolo úžasné?“ pýtala sa babička.

„Môj sen! Bol ten najkrajší zo všetkých!“ vysvetlil Leo.

„To je dobre. Môžeš mi ho rozprávať cestou na Grandoli,“ tíšila ho babička.

„Na Grandoli!“ zajasal Leo, vyskočil z postele a hodil cez babičku prikrývku. „Ideme sa pozrieť na zápas?“

Babička Celia si stiahla deku z hlavy a urovnala si vlasy. „To by si chcel robiť na Grandoli? Len sa pozeráť?“

Leo zavrtel hlavou. „Nie! Chcem hrať!“ povedal s rozžiareným pohľadom.

„Presne tak!“ súhlasila babička.

„Ale,“ namietol Leo, „ja predsa nemôžem hrať za Grandoli!“

„Isteže môžeš,“ uistovala ho babička. „oni to ešte nevedia, ale takého hráča, ako si ty, budú potrebovať. Človek nemá každý deň šancu nominovať sa do najhoršieho tímu v meste!“

KAPITOLA 3

Najhorší tím v meste

„ALE BABI, PREČO CHCEŠ, aby som hral za najhorší tím v Rosariu?“ čudoval sa Leo a víril prach okopanými topánkami, ako si cestou na ihrisko futbalového klubu Grandoli prihrával loptu sprava doľava a späť. Ihrisko sa nachádzalo pár blokov od ich domu. Ráno bolo horúce, skoro ako všetky rána v Rosariu, ale Leo cítil, že niečo je vo vzduchu. Niečo zvláštne.

„No a čo? To vedia všetci, že je Grandoli najhorší mančaft v meste,“ povedala babička.

„Jasné, koho to zaujíma,“ súhlasil Leo. „Skrátka chcem hrať.“

„Správne,“ usmiala sa babička šibalsky. „Dokonca by to mohla byť tvoja výhoda, že im to ide tak zle.“

„Naozaj?“ nechápal Leo.

„No iste. Slabý tím potrebuje silného hráča, nie?“

„To áno, ale kto to bude?“ zaujímal sa Leo.

Babička sa usmiala. „Predsa ty, Leo. Potrebujú teba. Nemajú poňatia, ako veľmi si dobrý,“ pokračovala babička. „Tak im to ukážeme.“

Leo sa rozžiaril.

„Porozprávam sa s trénerom,“ prehodila babička.

„Čo ak ma nevezme?“ Leo cítil, ako mu v hrdle rastie knedľa.

„Ver mi, vezme ťa,“ ubezpečila ho Celia.

Kráčali pozdĺž brehu rieky Paran a Leo cítil vôňu jej kalnej vody a dokonca aj obilie z lode, ktorá okolo nich plvala po prde od obilného prístavu smerom k moru. Onedlho už mali zazrieť hraci plochu futbalového klubu Grandoli. Leo vnímal, ako mu srdce tie rýchlejšie a rýchlejšie. Iba pomyslenie na to, že hrá futbal, v ňom vyvolávalo intenzívne pocity.

Ihrisko Grandoli bolo celé hrboľaté a rozbité. Práve na ňom trénovali dva tímy hráčov, ktorí behali tam a späť a dvíhali prach takmer tak vysoko ako loptu. Lenže pre Lea nebolo sledovanie hry zďaleka také uspokojivé, ako hra samotná. Oboma rukami sa zakliesnil do pletiva drôteného plotu, prestrčil cezeň nos a ani na chvíľu nespustil oči z lopty.

„Počkej tu, Leo. Idem sa porozprávať s trénerom,“ povedala mu babička.

„Tak dobre, ale na to, aby som hral s tými chlapcami, som veľmi malý,“ odvetil s očami prišpendlenými k ihrisku. „Všetci sú väčší ako ja.“

Babička Celia ho chytila za plecía a spriama mu pozrela do očí. „Koľko chlapcov tam vidíš?“ spýtala sa ho.

Leo namieril prst na ihrisko a počítal. „Jedenásť v jednom tíme a desať v druhom,“ odpovedal.

„Tak vidíš,“ pousmiala sa babička. „Jednému tímu chýba hráč. Chceš niečo dokázať?“ pýtala sa ďalej.

Leo prikývol.

„To môžeš len vtedy, keď sa nevzdáš. Chceš to vzdať?“

Leo zavrtel hlavou.

Babička sa naňho zoširoka usmiala, rozstrapatila mu vlasy a odhodlane vyrazila za trénerom. Leo sa za ňou chvíľu pozeral, ale potom sa znova otočil k ihrisku.

Babička našla kouča Aparicia pri postrannej čiare. Potil sa ako splašený kôň a nervózne chodil pozdĺž lajny sem a tam. Keď urobil ďalšiu otočku, ocitol sa tvárou v tvár Celi. Pokúsil sa ju obísť, ale ona mu zahatala cestu. „Potrebuješ niečo, Celia?“ vzdychol.

„To je veľmi zlé, že ti chýba jeden hráč, Apo. Keď sa má niečo pokaziť, tak sa to pokazí,“ premietala.

„Ako vieš, že mi chýba hráč?“ čudoval sa tréner.

„Môj vnuk mi to povedal,“ povedala a ukázala cez ihrisko k plotu.

Tréner sa tým smerom pozrel, všimol si, na koho Celia ukazuje, a udivene nadvihol obočie. „Vidím akurát malého Lea,“ riekol.

„Ty si vôbec neuvedomuješ, ako zle na tom tvoj tím je, však?“ spýtala sa ho babička bez okolkov.

„Ale no tak,“ ohradil sa Aparicio. „Ty chceš povedať, že by som mal vziať *Lea*?“

„Prečo nie?“ opáčila Celia a hodila po ňom jedným zo svojich povestných úsmevov.

„Pretože je veľmi malý. Ostatní chlapci sú oveľa väčší, oni ho... *ušliapu*. A ja potom budem musieť riešiť plač a odreniny a modriny a... *a teba*,“ vmietol jej tréner do tváre.

Ale Celia naňho bola pripravená. „Ak čo len zaľnúká, sama ho odtiahnem z ihriska,“ predniesla sebaisto.

„Veď ho roznesú na kopytách,“ zastonal kouč a pozrel sa cez hraciu plochu na Lea, ktorý si tam skúsene kopal s loptou.

„Už som ti niekedy klamala, Apa?“ nedala sa Celia. Tréner jej pozrel do očí a pokrútil hlavou.

„Tak mu daj šancu. Nebudeš ľutovať,“ tvrdila presvedčivo.

Apa na ňu chvíľu pozeral a potom zvesil ramedná. „Vzdávam to. S tebou sa nedá vyhrať, Celia.“

Babička mu venovala ďalší úsmev. „Práve si vyhrál, Apa.“

Tréner zdráhavo dovedol Lea na ihrisko a postavil ho do zálohy, aby ho udržal v bezpečí.

„Žiadne strkanice,“ varoval ostatných hráčov. „Je tu nový.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.